

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Epistola Synodica contra Aetium scripta. Capvt XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

ratione, & vera concludebat, tamé nemo eorum, qui aderát, ei obtéperavit: imo verè factio Acaciana Eudoxianaq; contra Siluanum crebros clamores tollere, imperator etiá adeo ira exardescere cœpit, vt eú cum suis fautoribus in exilíu pel- lere minaretur. Tū Eleusius & Siluanus cum aliis nōnullis, dicunt in eius situm potestate, suppliciú de ipsis sumere, sed pietatē sectari, vel impietatē penes se ipsos esse, & propterea nunq patrú doctrinam prodituros. Ibi Constantius, qui eorú sapiétiam, fortitudinem, & in tuenda doctrina apostolica loquendi libertatem admirari debuerat, eos eiecit ecclesijs, & alios in eorum loca substitui mandauit. Eo tépore Eudoxius sedem ecclesiæ Constantinop. per tyrannidē occupauit. Eleusio etiám episcopatu Cyzici exturbato, eius locú obtinuit Eunomius. His rebus ad hunc modú gestis, imperator per literas iubet Aetiú abdicari. Vnde ipsi Aetij impietatis consortes inducti, suæ ipsorum doctrinæ sectatorem abdicarunt: scripseruntq; etiám ad Georgium ecclesiæ Alexandrinę Antistitem epistolá, qua quid Aetio factum esset, significarunt. Quam quidem epistolam ideo historiæ adnectam, vt eorum improbitas (quippe & fautores suæ doctrinæ, & eiusdem aduersarios eodem ferè modo tractarunt) omnium oculis manifestò subijciatur.

Epistola Synodica contra Aetium scripta.

CAPVT XXVIII.

Exemplar Epistolæ à 1610 Concilio ad Georgium, contra Aetium ipsius diaconum obnefariam suam blasphemiam scriptæ.

Sanctum Concilium Constantinopoli conuocatum
Domino honoratissimo Episcopo Alexandriae Georgio, S.

QUòd Aetius ob nefaria sua scripta, eaque *σκανδαλώπ.* i. offédiculis referta, à cōcilio cōdénatus sit, in eo certè episcopi aliud nihil, quàm quod canones Ecclesiæ postulabant, effecerūt. Nā primum abdicatus est diaconatu, deinde ecclesia exclusus: postremò hortationes adhibitæ, ne quisq; sceleratas eius legeret epistolas, sed ab oibus propterea abijcerentur, quod inanitatis nonnihil & dāni complexæ sunt. His accedit, quòd illi, & iis qui in eadem opinione ac-
senten-

, sententia cū eo perseuerent, anathema denūciauimus . Atq̄;
 , cōsentaneum sanè erat, vt omnes Episcopi, qui in hoc Con-
 , cilio conuenerant cōmuni consensu eū, vt autorem offen-
 , diculorum , turbarum , schismatum , tumultuosi sermonis
 , per orbem terræ grassantis , & mutux deniq̄ue in ecclesiis
 , seditionis execrarentur , vnoque ore de sententia contra e-
 , um pronunciata concordarēt . Attamen contra vota nostra,
 , contraq̄; omnem expectationē Seras, Stephanus, Heliodo-
 , rus, Theophilus, & eorum socii, neq̄; sunt nostris suffragati
 , sententiis , neq̄; suffragiis de eo latis subscribere voluerunt,
 , idq̄; cū Seras ipse aliud etiā arrogās facinus, & plenū insanie
 , prædicto Aetio criminis loco obiectaret: eum nimirū teme-
 , raria audacia elatum affirmasse, deum sibi reuelasse ea , quæ
 , vsq̄ue ab Apostolorum temporibus hactenus occultauerat .
 , Post quæ insana & insolentia verba , à Sera de Aetio pro te-
 , stimonio citata, illi, quos supra posuimus, ne precibus quidē
 , adduci persuaderiq̄; poterant , vt in iudicio de illo ferendo
 , nobis suffragarentur . Nos tamen patientibus animis eorum
 , causa ad prolixum temporis spatium ferre sententiam distuli-
 , mus, nunc indignando, nunc adhortando, increpando inter-
 , dum, aliquādo obnixè orando, vt nobiscū conuenirēt, cōsen-
 , tientēq̄; toti concilio sententiā pronunciarent . Ita q̄; expecta-
 , mus diu, si forte nos audire, si intelligere, si deniq̄; cedere vel-
 , lēt . Verū vbi longo tēpore expectandō, nullo modo eos ad
 , nostris de Aetio sententiis obsequendū inducere poteramus,
 , canonē Ecclesiæ eorū amicitix anteponendā arbitrati , eos à
 , cōmunionē Ecclesiæ excludēdos decernimus , dato illis ad
 , sententiā mutandā ad respiscendū, & ad alacri animo cū cō-
 , cilio cōcordandū consentiendumq̄;, sex integrorum mensi-
 , um spatium . Quod si intra præstitutum diem, mutato cōsilio,
 , amplecterentur cum fratribus cōcordiam, & decretis ab illis
 , de Aetio sententiis assentirentur , tum non solum vt reci-
 , perēt in ecclesiam, verū etiam vt suam in conciliis lo-
 , quendi libertatem , & mutuam nobiscum charitatem re-
 , cuperarent , statuimus : Sin autem in proposito susceptoq̄ue
 , consilio per hominum facilitatem pertinaciter manerent,
 , & canones ecclesiasticos contemnerent , episcopatus di-
 , gnitate dimouendos esse : quod si depositionem expecta-
 , uerint , alios in eorum loca episcopos substituendos ,
 vti sa-

THEODOR. HISTOR.

vti sacrosancta ecclesia ad ordinem sibi cōuenientē redacta, secum ipsa cōsentiat, vinculo charitatis ab omnibus omnium gentium episcopis, eadem dicendo, eadēq; mente & sententia in vnum cohærescendo, firmè conseruato. Quare ista ad tuam reuerentiam scripsimus, vt intelligas decreta concilij: quæ te obseruantem optamus, per gratiam Christi tuas ecclesias tranquillè legitimeq; moderari.

*Quæ causa Eunomianos & Arrianos
diremerit.*

CAPVT XXIX.

EVnomius verò tametsi in suis libris istum Aetium extollit, hominem dei vocat, & multis varijsque laudibus exornat, tamen in eo concilio eorum sententijs qui eum abdicabant, assensit, & ab eisdem Episcopus ordinatus est. Eudoxius autem, Acacius, & eorum socij, decretis Nicææ Thraciæ editis, quorum supra mentionem fecimus, assensu, ecclesijs Basilij & Eleusij regēdis alios delegerunt. De quibus singillatim differere superuacaneum arbitror. Itaq; res duntaxat ab Eunomio gestas explanabo. Vbi Eunomius Eleusio adhuc viuente, ecclesiæ Cyzicensis moderationē nactus est, Eudoxius, sana & syncera fide plebis perspecta, intellectoq; Imperatoris odio contra eos, qui dicebant vnigenitum dei filium conditum esse, admonuit Eunomium, vt suam occultaret opinionem, eamq; minimè aperiret illis, qui causam ad eum accusandum sedulò aucupabatur. Nam tempus, inquit, oportunū nacti, prædicabimus ea, quæ nūc silentio tegimus, eorumque ignaros docebimus, & contradicentes aut oratione persuadendo, aut cogendo vi, aut supplicijs afficiendo, in nostram sententiam pertrahemus. Cui admonitioni morè gerens Eunomius, suam ex occulto promit impietatem. At verò qui sacris literis educati institutiq; erant, cum animaduertent latentem istorum fraudem, iniquo animo tulerunt illi quidem, sed tamen palam illis contradice, temeritatis potius, quàm prudentiæ existimarunt. Itaque persona hæreticæ prauitatis induta, domum ad eos veniunt, orantque vt verè suam doctrinam ipsis exponere velint, & non permittant eos varijs doctrinis huc illucq; ferri. Tum demum Eunomius fidenti animo, aperuit suam quam celauerat opinionem.

Addunt